

ΝΕΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ (ΚΡΗΤΗΣ)

Γραφεῖα: ὁδὸς Τριμάρτυρος

ΙΔΡΥΤΗΣ

ΙΩΑΝ. Μ. ΧΑΖΙΡΑΚΗΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΙΧ. ΧΑΖΙΡΑΚΗΣ

Αἱ Συνδρομαὶ προπληρωτέαι — Ἔτησια δρ. 18, ἑξάμηνος δρ. 9

Τοῦ κ. Ἰωάν. Χαζιράκη ἐπανελθόντος εἰς τὴν προτέραν του δημοσίαν ὑπηρεσίαν Εἰσαγγελέως ἀνέ. λαβεὺν ἤδη τὴν ὑ π ε ρ ῑ θ υ γ ο ν διεύθυνσιν τῆς «Νέας Δικαιοσύνης» ἐπατήρ αὐτοῦ κ. Μιχαήλ Χαζιράκης πρόων Δικαστῆς εἰς τὸν ὁποῖον παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι ν' ἀπευθύνωνται τοῦ λοιποῦ διὰ πᾶσαν αἵτησιν, ἥτοι ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, ἐξόφλησιν συνδρομῶν πληροφορίας καὶ ἐν γένει ἀλληλογραφίαν τοῦ Περιδικοῦ (Χανία—Ὁδὸς Τριμάρτυρος)

«Εἰδέναι δὲ νόμους ἐστὶν οὐ τὸ γινώσκειν τὰ ῥήματα, ἀλλὰ τὴν δύναμιν αὐτῶν.»

(Ἐξ Ἀρμ. βιβλ. Α, τίτλ. Α § 15)

ΕΦΕΤΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ

Ἀρ. ἀποφ. 125: 1914

(Εἰσηγητῆς: ὁ κ. Ι. Βελημέζης Πρ. Ἐρετῶν)

Προθεσμία κλήσεως πρὸς συζήτησιν ἐφέσεως εἶναι τριήμερος. Καὶ 10 ἡμερῶν προσέτι, λόγῳ ἀποστάσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς Κρητικῆς Πο-

λιτικῆς Δικονομίας (*) ὁ ἐπισπεύδων τὴν συζήτησιν τῆς ἐφέσεως διάδικος καλεῖ δι' ἀπλῆς κλήσεως τὸν ἀντίδικόν του τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τῆς ὀρισθείσης δικασίμου παρεκτεινομένης τῆς προθεσμίας ταύτης ἐὰν ὁ καλούμενος κατοικῇ ἢ διαμένει εἰς ἄλλον παρὰ τὸν τοῦ δικαστηρίου τόπον. Ἐν προκειμένῳ δὲ τοῦ ἐφεσιβλήτου κατοικοῦντος εἰς τὴν Βισταγὴν Ἀμαρίου ἦτοι ἐκτὸς τῆς ἑδρας τοῦ Ἐφετείου καὶ τῆς προθεσμίας παρεκτεινομένης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατὰ δέκα ἡμέρας, μὴ νόμιμος ἐστὶν ἡ γενομένη τῇ 3 Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. τους καθ' ἃ ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ προσκομιζομένου ἐπιδιοτηρίου κλήτευσιν πρὸς συζήτησιν τῆς ἐφέσεως κατὰ τὴν ὀρισθείσαν δικασίμον καὶ ἀπαράδεκτος ἡ ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου συζήτησις αὐτῆς μὴ παρελθούσης τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου τασσομένης προθεσμίας.

Ἀριθμ. ἀποφ. 130 : 1914

(Εἰσηγητῆς: ὁ κ. Μενέλαος Σουλτάνης, ἐφέτης.)

Ἀρμοδιότης καθ' ὕλην. Πῶς αὕτη λογίζεται ἐπὶ ἀλληλοχρέου ὀφειλῆς. Σχετικὴ ἀκυρότης ἀποδείξεων γενομένη ἐν δικαιοστάσιῳ.

Ἐπειδὴ τὴν ἀρμοδιότητα δικαστηρίου τινὸς ὀρίζει τὸ μέγεθος τῆς αἰτήσεως περὶ ἧς τοῦτο καλεῖται νὰ δικάσῃ ἀδιαφόρως τῆς βασιμότητος αὐτῆς καὶ ὀρθῶς ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀφοῦ τὸ αἰτούμενον ἀλληλεγγύως διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ὑπερβαίνει τὸ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδικείου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προηγουμένης ἐκθέσεως εἰσηγήσεως ἐξετάσεως μαρτύρων ἀποδεικνύεται ὅτι ὄντως ἐντὸς τοῦ δικαιοστασίου ἐνηργήθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 543 ἀπόφ. τοῦ Πρωτο-

(*) Πρὸς, συνδεδυσμένα ἄρθρα 595 καὶ 191 Κρητ. Πολ. Δικονομ.

δικείου Ρεθύμνης διαταχθεῖσα ἀποδείξεις καὶ συνεπῶς ἀκύρως διεξήχθη αὕτη, πλὴν ἡ τοιαύτη ἀνκρότης δὲν εἶναι ἀπόλυτος δυναμένη νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης μὴ ὑπαρχούσης πρὸς τοῦτο ρητῆς ἐν τῷ νόμῳ περὶ ἀναστολῆς παραγραφῶν κλπ. διατάξεως, ἀλλ’ ὥφειλεν ὁ διΰσχυριζόμενος ταύτην νὰ τὴν προτείνῃ κατὰ τὰ συνδεδασμένα ἄρθρα 205 καὶ 334 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀμέσως εἰς τὴν μετὰ τὴν διεξαγωγὴν ἀπιδείξεων συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως. Μετέπειτα δὲ περὶ αὐτῆς πρότασις ἀπαράδεκτος ἐστὶ.

Ἀριθμ. ἀποφ. 132: 1914

(Εἰς τὴν γ ν τ ῆς ὁ κ. Μενέλ. Σουλτάνης ἐφέτης)

Μίσθωσις. Ἐξώσις. Ἀπαιτεῖται πρὸς ἐφαρμογὴν Κρητ. Νόμου 96 περὶ δυστροπούντων μισθωτῶν, καὶ συμφωνία μισθώματος ὀρισμένου.

Ἐπειδὴ προϋπόθεσις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ὑπ’ ἀριθμ. 96 περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν ἀστικῶν κτημάτων νόμου εἶναι ἡ προϋπάρχουσα σύμβασις μισθώσεως ἀλλὰ ἵνα ὑπάρξῃ σύμβασις μισθώσεως πράγματος ἀπαιτεῖται κατὰ τὸν Νόμον ὁ μὲν εἰς τῶν συμβαλλομένων νὰ παραχωρήσῃ τῷ ἐτέρῳ τὴν ἐφ’ ὀρισμένον χρόνον χρῆσιν πράγματος, αὐτὸς δὲ νὰ καταβάλῃ ὀρισμένον μίσθωμα (ἄρθρον 1917 Ἀστ. Κώδ. Κρήτης-Νόμ. 2 Πρ. Πανδ. 19. 2.) Κατὰ παράβασιν ἄρα τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν Χανίων ἀφοῦ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆς ἱστορεῖται ὅτι ἡ μίσθωσις τῆς οἰκίας εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐγένετο «δι’ ὅσον χρόνον ἤθελεν εὔρει οἰκίαν πρὸς μετακόμισιν τῶν ἐπίπλων τοῦ ἀντὶ τῆς δικαίας καὶ εὐλόγου ἀμοιβῆς διὰ τὴν γενομένην χρῆσιν» καὶ ἐπομένως διὰ τῆς ἰσχυριζομένης μισθώσεως δὲν ὥρίζετο τίμημα, ἐδέχθη αὐτὴν κατὰ τὴν διαδικασίαν τοῦ ὑπ’ ἀριθμ. 96 Νόμου,

ΕΤΟΥΣ 1915 (*)

Ἀριθ. ἀπ. 1 : 1915

(Εἰσηγητής : ὁ κ. Ἐμ. Μελισσίδης, Ἐρέτης - νῦν Ἀρεοπ.)

Tempus regit actum. Ἡ Ἐπισκοπὴ δὲν ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον. Χαρακτὴρ τῆς πρὸ τοῦ Κρ. Ἀστ. Κώδικος. Τὰ ὑπὲρ τῆς Ἐπισκοπῆς κληροδοτήματα προσήκουν τῷ Δημοσίῳ ὑπὸ τινὰ ὄρον.

Ἐπειδὴ τὸ ἐπίμαχον ζήτημα ὅπερ ἀποτελεῖ ἀντικείμενον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ἦτοι κατὰ πόσον ἡ ἐκκαλοῦσα Ἐπισκοπὴ ἀποτελεῖ νομικὸν πρόσωπον νομιμοποιουμένη οὕτω ἐν τῇ ἐγέρσει τῆς προκειμένης δίκης δεόν νὰ γνωσθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου καὶ τοῦ σχετικοῦ ὑπ' ἀριθ. 276 τῆς 20 Δεκεμβ. 1900 Καταστατικοῦ Νόμου τῆς ἐν Κρήτῃ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ὡς συνομολογεῖται ἡ ἐν λόγῳ Ἐπισκοπὴ ἔχει ἰδρυθῆ πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος Κρήτης (1904) καὶ συνεπῶς ἡ σύστασις αὐτῆς δὲν δύναται νὰ διέλπῃται ὑπὸ τῶν ἐν ἀρθρῷ 73 ἐπομ. διατάξεων αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ρωμαϊκὸν νόμον τὰ νομικὰ πρόσωπα διηροῦντο εἰς σωματεῖα καὶ ἰδρύματα, καθόσον πρὸς σύστασιν αὐτοῦ ἀπαιτεῖτο ὅρος προσώπων ἢ σύνολον περιουσίας.

Μεταξὺ τῶν πρώτων κατατάσσονται ὁρισμένα πρόσωπα

(*) Ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας τεύχει ὑπ' ἀριθ. 7 ἐγκαινιάζομεν τὴν δημοσίευσιν τῆς Νομολογίας Ἐφετείου Κρήτης, τὴν ἐκδοθεῖσαν κατὰ τὸ ἔτος 1915 καὶ ὅτι περιελήφθη μετὰ τῆς λοιπῆς ὕλης εἰς τὰ προηγούμενα τεύχη 6 τῆς «Νέας Δικαιοσύνης» ἅπαντα ἢ ἐπὶ τῶν μᾶλλον σοβαρῶν ζητημάτων νομολογία τοῦ ἔτους 1914, τότε, ἐντὸς ὀλίγου σχετικῶς διαστήματος θέλομεν ἐπιτύχει, ἀναμφηρίστως, τὸν συγχρονισμόν τοῦ ἔτους τῆς ἐκδόσεως τῆς νομολογίας καὶ τοῦ ἔτους τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς-ἀνεξαρτήτως τῆς σκέψεως ἐν τῷ μέλλοντι, βελτιουμένων τῶν ὄρων τῶν δαπανῶν τυπογραφείου καὶ χάρτου, νὰ καταστήσωμεν τὴν ἐκδοσιν 15ήμερον, ἀντὶ μνηνιαίας.

(τὸ Δημόσιον κατὰ τὴν κρατοῦσαν δόξαν, αἱ πόλεις καὶ διάφοροι ἐκούσιοι ἐνώσεις καὶ συνετερισμοὶ) μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ Ἐπισκοπαὶ δὲν ἀριθμοῦνται. Ἐρευνητέον ὅθεν ἐὰν αὐταὶ δύνανται νὰ καναταχθῶσι μεταξὺ τῶν ἰδρυμάτων καὶ διὰ τῶν ἐν ταῖς διατάξεσι τοῦ Ἰουστινιανείου Κώδικος μνημονευομένων τοιούτων χάριν εὐσεβῶν αἰτιῶν (Νόμ. 19 καὶ 23 (1. 2) καὶ Νόμ. 46 (1. 3) πρὸς τὴν ὀνομασίαν τὴν ὁποίαν ἡδυνάτο τις νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι προσομοιάζει τὸ ἱδρυμα τῆς Ἐπισκοπῆς.

Ἐπειδὴ πρὸς σύστασιν τοῦ νομικοῦ προσώπου τοῦ ἰδρύματος ἀπαιτεῖται ἀφιέρωσις περιουσίας ἵνα δι' αὐτῆς συσταθῇ τὸ ἱδρυμα πρὸς ὠρισμένον σκοπὸν (π. χ. πρὸς σύστασιν νοσοκομείου, Μονῆς, Ὁρφανοτροφείου κ.λ.) Μόνον δὲ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀναδεῖκνυται νόμιμον πρόσωπον ἐν τῇ ἐξυπηρετήσει τῆς περιουσίας πρὸς τὸν δι' ὃν διετέθη ἰδρυτικὸν σκοπὸν, ἐνῶ τούναντίον ὅταν ἡ περιουσία κατελείβῃ πρὸς ὑφιστάμενον ἤδη πρόσωπον, ἐφ' ὅσον τοῦτο δὲν ἀπετέλει ἐκ ρητῆς διατάξεως τοῦ νόμου νομικὴν προσωπικότητα δὲν δύναται διὰ τῆς καταλείψεως πρὸς αὐτὴν περιουσίας, ἥτοι διὰ τῆς μεταγενεστέρας συνδρομῆς τῶν στοιχείων τούτων νὰ προσλάβῃ τὴν τοιαύτην προσωπικότητα καθότι λέγοντες ἱδρυμα οὐδὲν ἄλλο ἐννοοῦμεν ἢ αὐτὴν τὴν χάριν ὠρισμένου σκοποῦ ἀφιερωθείσαν περιουσίαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ μόνῃ ἐνσωματοῦται ἡ νομικὴ προσωπικότης windscheid τόμ. Α β 57, Κρασσᾶ § 106, Arndts § 46).

Ἐπειδὴ τούτων τεθέντων ἀφοῦ δὲν προβάλλεται τῆς ἐκκαλούσης διαδίκου ὅτι ἡ ἱδρυσις αὐτῆς ὀφείλεται εἰς τὴν ἀφιέρωσιν ὑπὸ εἰδικῶς ἐπὶ τούτῳ περιουσίας ἥτοι ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἰδρύσεως τὸ πρῶτον τοιαύτης ἐκκλησιαστικῆς Ἐπισκοπῆς αὕτη ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ Ρωμαϊκοῦ Νόμου, δὲν δόναται ν' ἀποτελέσῃ καθ'ἑαυτὴν μὲ ἰδίαν νομικὴν προσωπικότητα. Ἀλλ' οὐδὲ διὰ τοῦ ἐπελθόντος ὡς ἄνω εἴρηται ὑπ' ἀριθμ. 276 Νόμου προσεδόθη τοιαύτη προσωπικότης εἰς τὰς Ἐπισκοπάς, ἀλλὰ

τούναντίον ἐκ τοῦ ἄρθρου 9 αὐτοῦ, καθ' ὃ ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τῆς κληρωθείσης αὐτῷ Ἐπισκοπῆς συνάγεται ὅτι αὕτη δὲν ἀντιπροσωπεύει εἰμὴ μίαν τῶν τοπικῶν ἀρχῶν ἐν τῷ κύκλῳ αὐτῆς. (Ὅπως ταυτέστιν ὁ Νομάρχης εἶναι ὁ προϊστάμενος τῆς διοικητικῆς περιφερείας τοῦ νομοῦ καὶ ἀντιπροσωπεύει τὴν διοικητικὴν ἐξουσίαν ἐν αὐτῷ κ. λ. χωρὶς ἐν τούτοις οὔτε ὁ νομὸς οὔτε ὁ κ. λ. νὰ δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ, ἐν ἐλλείψει ρητῆς διατάξεως, ὅτι ἀποτελοῦσιν αὐθύπαρκτα νομικὰ πρόσωπα, οὕτω καὶ ὡς Ἐπισκοπὴν ἐννοεῖ ὁ νόμος τὴν τοπικὴν περιφέρειαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας τῶν Ἐπισκόπων χωρὶς ἐντεῦθεν νὰ συνέπεται ὅτι ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης νὰ καταστήσῃ δὲ αὐτῆς ἴδιον νομικὸν πρόσωπον ὑποκείμενον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, ἀνεξάρτητον τοῦ Δημοσίου.

Κατ' ἀκολουθίαν αἱ πρὸς τὴν Ἐπισκοπὴν καταλειπόμεναι περιουσίαι ὑπὸ διαφόρων Χριστιανῶν ἥδεον νὰ θεωρηθῶσι προσήκουσαι τῷ Δημοσίῳ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ δαπανᾶται τὸ ἐξ' αὐτῶν ἔσοδον, καὶ ἡ ἐν γένει διάθεσις αὐτῶν νὰ γίνεται ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἐδόθησαν (ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐπισκοπῆς) καὶ ἐν ἐλλείλει ρητῆς διατάξεως ἐκ μέρους τοῦ δωρητοῦ ἢ διαθέτου, περὶ διοικήσεως τῆς τοιαύτης περιουσίας ἢ ἐκπροσώπησις αὐτῆς ἀνήκει τῷ Δημοσίῳ κατὰ τὰς περὶ τούτου γενικὰς διατάξεις (Ἀγγελοπούλου Διοικητ. Δίκαιον ἀναφορικῶς τῇ περιουσίᾳ τοῦ Νομοῦ § 84.) Ἀπορριπτέα κατὰ ταῦτα ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις καὶ ἡ σχετικὴ ἀγωγὴ τῆς ἐκκαλούσης ὡς μὴ νομιμοποιουμένη ἐνεργητικῶς, καθ' ἃ ὀρθῶς καὶ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπεφάνητο.

Ἀριθμ. ἀποφ. 2 : 1915

(Εἰσηγητὴς ὁ κ. Ἐμμαν. Μελισσιδης, ἐφ' ἧς νῦν Ἀρεοπαγ)

"Ἐνστάσις ἐγγυοδοσίας. Χωρεῖ ἀπέναντι μόνον τοῦ ἐνά-

γοντος καὶ ἐκτὸς τῆς Κρήτης κατοικοῦντος.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 82 Κρητ. Πολ. Δικονομίας ἐπιβαλλομένη ἀσφάλεια εἰς τὸν ἀλλοδαπὸν, ἢ τὸν ἐκτὸς τῆς Κρήτης οἰκοῦντα ἡμεδαπὸν ζητεῖται κατ’ αὐτοῦ ὅταν οὗτος ἔχη θέσιν ἐνάγοντος, οἷος δὲν τυγχάνει ἐν προκειμένῳ ὁ ἐκκαλῶν Ἀλῆς Οὔμεραγαδάκης ὅστις τούναντίον εἶχεν ἐναχθῆ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ τρίτου, παρ’ ᾧ ἡ κατάσχεσις... (Εὐκλ. Τόμ. Β. σελ 763 σημ. ζ.)

Ἀριθ. ἀποφ. 5 : 1915

(Εἰς τὴν γῆν : ὁ κ. Ἠλίας Χατζηπανδρέου Ἐφέτης)

Πρόκλησις εἰς ἀγωγὴν. Στοιχεῖα. Ἐπιτρέπονται ἀντιρρήσεις μέχρι τῆς ἐπ’ ἀκροατηρίου συζητήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς σχετικὰς διατάξεις τῆς Κρητ. Δικ. ὁ προκαλούμενος εἰς ἀγωγὴν δύναται ἢ τούτῃν νὰ ἐγείρῃ ἐντὸς τῆς προσδιορισθείσης προθεσμίας ἢ νὰ φέρῃ τὰς ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς προκλήσεως μέχρι τῆς πρώτης ἐπ’ ἀκροατηρίου συζητήσεως. Ὅρθως ὅθεν τὸ Πρωτοδικεῖον προέβη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν διὰ τῶν προτάσεων καὶ μετὰ τὴν διὰ τὴν ἐγερσιν τῆς ἀγωγῆς ταχθεῖσαν προθεσμίαν ὑποβληθεῖσάν κατὰ τῆς προκλήσεως ἐνστάσεων ἢ ἀντιρρήσεων καὶ δὲν ἐκήρυξεν ἀπεσβεσμένην τὴν δι’ ἣν αὕτη ἀγωγὴν τὸ δ’ ἐναντίον σχετικὸν παράπονον μὴ βάσιμον καὶ ἀπορριπτόν.

Οὐδεμίᾳ νέα αἰτησίᾳ ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ γίνεται δεκτὴ, ἐὰν δὲν συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, οὗσης προπληρωτέας.

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Α'.

(ΠΟΙΝΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ)

'Αριθ. αποφ. 29 : 1915 Τμήμα Β'

(Είσηγητῆς (†) Θ. Κινδύνης 'Αρεοπαγίτης - τελευταίως
'Αντιπρόεδρος Α. Πάγου.)

— Πλαστογραφία δημοσίου έγγραφου. Οὐ προσαπαιτεῖται ὠφέλεια δράστου ἢ βλάβη ἄλλου. Ἀπλῇ παραμόρφωσις τῆς ἐννοίας τοῦ ἐγγράφου διὰ μεταβολῆς ἢ ἐξαλειψέως λέξεων συνιστᾷ τὸν δόλον.

'Επειδὴ τὸ ἀνακοπτόμενον δούλευμα τῶν ἐν Κρήτῃ 'Εφετῶν κατ' ὀρθὴν ἀντίληψιν τῶν ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως προκυψάντων καὶ ἐν τῇ προτάσει τοῦ παρ' αὐτοῖς Εἰσαγγελέως ἐκτιθεμένων περιστατικῶν ἐδέξατο, ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀρκούσας ἐνδείξεις δικαιολογούσας τὴν παραπομπὴν τοῦ ἀνακόπτοντος ἐπὶ τῇ ἀποδοθείσῃ αὐτῷ πράξει καὶ ὀρθῶς ἔκρινεν ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη φέρει τὸν χαρακτῆρα τῆς πλαστογραφίας δημοσίου ἐγγράφου, ὑφισταμένης κατὰ τὴν ἐννοίαν τῶν ἀρθρῶν 247 καὶ 248 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ ὅταν ποραμορφοῦται ἡ ἐννοιά τινος τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ τούτων ἀπαριθμουμένων ἐγγράφων ὑπὸ προσώπου, μὴ κεκτημένου δικαιώματος ὅπως ἐπιχειρήσῃ ἀλλοιῶσιν τινὰ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν, χωρὶς νὰ προσαπαιτῇται καὶ σκοπὸς τῆς ὠφέλειας τοῦ δράστου ἢ τῆς βλάβης ἄλλου καὶ νὰ εἶναι ἐνδεχομένη ἡ πραγματοποίησις τῆς τοιαύτης προϋποθέσεως καθ' οὗ καὶ τὸ ἐγγράφον ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ πλαστογραφία, ἥτοι ἡ ἀπὸ.... ἐκθεσις ἐξετάσεως τοῦ μάρτυρος Χ. γενομένης ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ δικαστοῦ ἦν δημόσιον καὶ δὴ ἐκ τῶν ἐν ἀρθρῷ 248 τοῦ Ποιν. Νόμου εἰδικῶς ἀπαριθμουμένων ἐγγράφων καὶ διὰ τῆς ἐν αὐτῷ γενομέ-

νης μεταβολῆς τῆς λέξεως «δὲν» εἰς «δὲγ» καὶ προσθήκης τῶν σημείων τῆς παρενθέσεως ἐντὸς τῶν ὁποίων περιεκλείσθη ἡ μεταβληθεῖσα λέξις ἥτις μεταβολὴ ἐπαρκῶς ἐνδείκνυται ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης ἀνακρίσεως, ὅτι ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ὁριστ. ἀποφάσεως τοῦ τάξαντος τὰς ἀποδείξεις Πρωτοδικείου Ρεθύμνης καὶ ὅπως διαφορῶς καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐκπροσωπούμενων διαδίκων ἀντιληφθῇ τὸ Ἐφετεῖον τῆς καταθέσεως τοῦ ἐν λόγῳ μάρτυρος, ἐπῆλθε προδήλως παραμύρφωσις τῆς ἐννοίας τῆς καταθέσεως ταύτης, καταστάσης ἀσαφεῦς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐν αὐτῇ γενομένης μεταβολῆς τῆς πλαστογραφηθείσης δὲ καταθέσεως ταύτης ἐγένετο χρῆσις διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος προσαγωγῆς ἀητιγράφου ταύτης ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου Χανίων κατὰ τὴν συζήτησιν.

Β'.

(ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ)

Ἀριθ. ἀποφ. 34 : 1915 τμ. Α'.

(Εἰσηγητῆς ὁ κ. Α. Ἀλεξάνδρου ἀρεοπαγίτης)

Κληρονομία ἀπὸ διαθήκης. Σχέσις νεαρῆς 115 μὲ τὰς εἰδικὰς ἐν Κρήτῃ περὶ διαθηκῶν διατάξεις. Ἡ ἐγκαταστάσις ἀναγκαίου κληρονόμου δὲν εἶναι ἀπαραίτητον προσδόν τοῦ κύρτος τῆς διαθήκης κατὰ τὴν εἰδ. Δικονομίαν Κρήτης. Ἀκύρωσις τῆς διαθήκης, καθ' ὃ μέρος θίγεται ἡ νόμιμος μοῖρα μόνον. (*)

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 9 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10 τοῦ 1899 Νόμου περὶ εἰσαγωγῆς τῆς δικαστικῆς Νομοθεσίας ἐν Κρήτῃ καὶ σχέσεις τοῦ κληρονομικοῦ δικαίου διέπονται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, ἐρ' ὅσον αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἀντίκεινται εἰς τοὺς ἐν ἰσχύει νόμους κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ αὐτοῦ Νόμου 10 ἀεξακολουθοῦσιν ἰσχύουσαι αἱ διατάξεις τῆς εἰδικῆς Δικονομίας τῶν

(*) Κυροῦται ἡ ὑπ' ἀριθ. 27 : 1914 ἀπ. Ἐφετ. Κρήτης ἡ καταχωρηθεῖσα ἐν δελ. 39 παρόντος τόμου.

Χριστιανῶν ἀπὸ τοῦ ἄρθρου 43 καὶ ἐρεζῆς, αἰτίνες διατάξεις ἰσχυ-
ον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1880 καὶ 1881 ἐν Κρήτῃ. Ἐν τοῖς ἄρθροις δὲ
τούτοις περιλαμβάνεται καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 133 τῆς Εἰδικ.
Δικονομίας, ἥτις διάταξις ὡς νόμος ἰσχύων ἐν Κρήτῃ μεταξὺ τῶν
Χριστιανῶν κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νόμου 10 τοῦ 1899 ἐν Κρή-
τῃ ἐστὶν ἐπικρατεστέρα τῶν διατάξεων τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου. (*)

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἄρθρου 133 τῆς εἰρημένης Εἰδικ. Δικονομίας
τῶν Κρητῶν, ὁρίζοντος ὅτι «ἡ ἐγκατάστασις ἑνὸς κληρονόμου
δὲν εἶναι ἀνγκαῖον προσὸν τῆς διαθήκης, αἱ δ' ἐν τῇ διαθήκῃ δια-
τάξεις, οἰαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ ἐκρῆσις τοῦ διαθέτου ἐὰν εὐκρι-
νῶς ἐξάγῃται ἡ βούλησις αὐτοῦ, ἔχουσι πλήρες ἀποτέλεσμα κα-
θόσον δὲν προσβάλλεται ἡ νόμιμος μοῖρα τῶν ἐν τοῖς νόμοις ὁρι-
ζομένων προσώπων», ἐπῆλθε τροποποίησις τοῦ Ρωμ. Νόμου περὶ
τῆς ἰσχύος τῶν διαθηκῶν, οὐ μόνον, ὡς πρὸς τὴν δι' αὐτῶν ἀπαι-
τουμένην ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἐγκατάστασιν κληρονόμου ἥτις δὲν
ἀπαιτεῖται πλέον ὡς προσὸν τῆς διαθήκης, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν
διάταξιν τῆς Νεαρᾶς 113 τοῦ Ἰουστινιανοῦ, καθ' ἣν ἡ παράλειψις
ἐν τῇ διαθήκῃ κληρονόμου δικαιουμένου εἰς νόμιμον μοῖραν ἐπι-
φέρει ἀκύρωσιν τῶν διατάξεων αὐτῆς ὡς πρὸς τὰς ἐγκαταστάσεις
τῶν κληρονόμων μὴ ἐπερχομένης πλέον τοιαύτης ἀκυρότητος καθ'
ὁλοκληρίαν τῆς διαθήκης διὰ τὴν παράλειψιν ταύτην, εἰ μὴ διὰ τὸ
ποσοστὸν τῆς κληρονομικῆς περιουσίας εἰς ὃ ἀναλογεῖ ἡ νόμιμος
μοῖρα τῶν εἰς ταύτην δικαιουμένων προσώπων, ἅτινα παρελείφθη-
σαν ἐν τῇ διαθήκῃ. Τοῦτο δὲ εἶναι φανερὸν ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ εἰ-
ρουμένου ἄρθρου 133 τῆς Εἰδικῆς Δικονομίας ὅπερ δίδει πλήρη
ἰσχὺν καὶ ἔτι αἰσιν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ διαθέτου, ὁρίζοντος μόνον
περιορισμὸν αὐτῶν τὴν μὴ προσβολὴν τῆς νομίμου μοῖρας τῶν εἰς
ταύτην δικαιουμένων προσώπων. Οὕτως δ' ἀποφαινομένη ἡ ἀ-
ναιρεσιδανόμοι ἀπόφασις ἐν τῇ προκειμένῃ ὑποθέσει ἦτοι δεχ-
θεῖσα τὴν ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης ὡς ἐπιτρόπου τοῦ ἀνηλίκου τέκνου

(*) Ὅμως μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ΧΠΘ τοῦ 1861 Νόμου δυνάμει
τοῦ ὑπ' ἀριθ. 147 τοῦ 1914 νέου εἰσαγωγικοῦ νόμου, ἐκ τῆς ἐν λόγῳ
Εἰδικῆς Δικονομίας τῶν Χριστιανῶν Κρήτης, τὰ περὶ ἐπιτροπείας καὶ
κιδεμονίας ἄρθρα, ἐπαύσαν ἰσχύοντα.

τῆς Σ.Τ. παραλειφθέντος ἐντελῶς ἐν τῇ διαθήκῃ τοῦ πατρός του Γ. Τ. μόνον διὰ τὸ τρίτον τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τούτου, εἰς ὃ συνίσταται ἡ νόμιμος μοῖρα ἐκείνου ὡς θεωρήσασα ἄκυρον τὴν διαθήκην ταύτην κατὰ τοῦτο καὶ μόνον καὶ οὐχὶ ἐξ ὀλοκλήρου ὡς ἐζητεῖτο, ὀρθῶς ἠρμήνευσε τὸ ἄρθρον 133 τῆς ἐιδικῆς Δικονομίας τῶν Κρητῶν Χριστιανῶν, ὅπερ ἐστὶ διάταξις οὐσιαστικοῦ μου καὶ μὴ βάσιμοι οἱ ἐναντίοι τῆς ἀναιρέσεως λόγοι.

NOMIKA ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΝΕΟΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ΕΞ ΑΔΙΑΘΕΤΟΥ (*)

Α'.

Γνωμοδότησις

Μιχ. Κανδαράκη
Δικηγόρου

«Ὁ Α' ἐλθὼν εἰς γάμον μετὰ τῆς Β' ἀπέκτισε δύο τέκνα, τὸ Γ καὶ Δ. Τὸ δὲ Δ ἐλθὼν εἰς γάμον ἀπέκτισε πέντε τέκνα Ε Ζ Η Θ Ι. Ἐκ τούτων δὲ πάλιν τὸ Ε' ἐλθὼν εἰς γάμον ἀπέκτισε τρία τέκνα τὰ Κ Λ Μ. Ἀκολούθως ὁ Α' ἀποθανοῦσος τῆς πρώτης συζύγου του Β', ἦλθεν εἰς νέον γάμον μετὰ τῆς Ν, ἐξ οὗ ἀπέκτισεν ἓν τέκνον τὴν Ε. Κατόπιν δὲ ἀπέθανε ὁ Α' καθὼς καὶ τὸ τέκνον τούτου Δ. Ὡσαύτως δὲ ἀπεβίωσε καὶ τὸ τέκνον τούτου (τοῦ Δ) Ε καὶ τελευταίως ἀπέθανε καὶ τὸ τέκνον Γ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νέου Νόμου 2310 καταλιπὼν συγγενεῖς τὴν ἑτεροθαλῆ ἀδελφὴν του Ε, τὰ τέκνα τοῦ προαποβιώσαντος ἀμφιθαλοῦς ἀδελφοῦ του Δ, ἥτοι τὰ Ζ Η Θ Ι, καὶ τὰ τέκνα τοῦ προαποβιώσαντος ἀνεψιοῦ του Ε (τέκνου τοῦ ἀμφιθαλοῦς ἀδελφοῦ του Δ) ἥτοι τὰ Κ Λ Μ.—Ἐρωτᾶται ἥδη ἂν πάντες οὗτοι κληρονομοῦν ἐξ ἀδιαθέτου τὸ τέκνον Γ ἢ τινὲς μόνον ἐξ αὐτῶν καὶ ποῖοι καὶ κατὰ πόσον ἕκαστος.»

(*) Μολονότι τὸ ζήτημα ἔχει ἐρμηνευθῆ ἥδη ἐν πλάτει ἐν δελ. 75

« Ἀπαντῶ. — Κατὰ τὰς νεαράς 118 καὶ 127 τοῦ 'Ιουστινιανοῦ εἰς τὴν δευτέραν τάξιν τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς καλοῦνται οἱ ἀνιόντες τοῦ κληρονομουμένου, οἱ ἀμφιθαλεῖς αὐτοῦ ἀδελφοὶ τὰ τέκνα τῶν προαποβιώσαντων ἀμφιθαλῶν ἀδελφῶν, ἐξ οὗ εἶναι κατάδηλον, ὅτι ἀποκλείονται οἱ ἑτεροθαλεῖς ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἔγγονοι τοῦ προαποβιώσαντος ἀδελφοῦ. Ἐὰν ἄρα ἴσχυον ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ Νεαραὶ αὗται, τὸ τέκνον Γ θὰ ἐκληρονομεῖτο ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ ζῶντα τέκνα τοῦ προαποβιώσαντος ἀδελφοῦ τῆς Δ, ἥτοι ἀπὸ τὰ Ζ Η Θ Ι.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ τέκνον Γ ἀπέβλεπεν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νόμου 2310, ἡ κληρονομία τούτου ρυθμισθῆται ἐπὶ τῇ θέσει τοῦ νέου τούτου νόμου. Κατὰ τὸ δεύτερον δὲ ἄρθρον τοῦ νόμου 2310 ἡ κληρονομία τέκνου ἀποβιόντος ἄνευ κατιόντων καὶ συζύγου διαιρεῖται εἰς δύο ἴσα μέρη. Τὸ ἐν λαμβάνει ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ τὸ ἕτερον ὁ πατήρ του. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ νὰ μὴ ζῇ ἡ μήτηρ, τότε τὸ ἀναλογοῦν αὐτῇ μερίδιον λαμβάνουν οἱ κατιόντες αὐτῆς, ἐξ ὧν δῆποτε γάμων καὶ ἂν προέρχωνται ἐπιμερίζομενοι τοῦτο συμφῶνως πρὸς τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ νόμου, ἥτοι ἐὰν συντρέχουν εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀνιόντος μόνον τέκνου ἐπιμερίζονται τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ κατ' ἰσομοίραν, ἐὰν δὲ καὶ τέκνα προαποβιώσαντος τέκνου, ἥτοι ἔγγονοι ὑπείσρχονται οὗτοι εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀποβιώσαντος γονέως των καὶ λαμβάνουσιν τὸ μερίδιον ἐκείνου καὶ οὕτω καθεξῆς. Σημειωτέον ὅμως ὅτι συμφῶνως πρὸς τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁσάκις κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν τῆς κληρονομίας ζῶσι κατιόντες διαφόρων βαθμῶν τῆς αὐτῆς γραμμῆς (τέκνα) ἔγγονοι καὶ δισέγγονοι) ὁ ἐγγύτερος ἀποκλείει τὸν ἀπώτερον. Ἐὰν δὲ ἄρ' ἐτέρου συμπέσῃ νὰ μὴ ζῇ ὁ πατήρ πάλιν ἡ κληρονομία του περιέρχεται εἰς τοὺς κατιόντας αὐτοῦ ἐξ ὧν δῆποτε γάμων καὶ ἂν προέρχωνται,

καὶ ἐπομ. παρόντος τόμου διὰ τῶν δημοσιευθεῖσδων γνωμοδοτήσεων, ἐν τοῦτοις καταχωροῦμεν καὶ ἑτέρας, δύο ἐξ ἴσου ὀργανῶν τοῦ Δικαίου θεραπόντων καὶ δὴ τοῦ Ἀστικοῦ, ἀσχολουμένας περὶ τὸ ἴδιον θέμα, ἵνα διαφαίνηται ἡ ἐν τῇ λύσει σταθερότης μιᾶς ὀρθῆς ἐρμηνείας τοῦ νεαροῦ νόμου 2310, ὁ ὁποῖος μὲ τόσῳ βαθῶ κοινωνικῶν καὶ ὀρθολογικῶν πνεῦμα καθώρισε τὰ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομίας.

διότι ὁ νόμος οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν καὶ ἐπιμερίζεται μεταξὺ αὐτῶν καθ’ ὃν εἴρηται τρόπον.

*
* *

Συμφώνως πρὸς τὰ ἐκτεθέντα, δεδομένου ὄντος ὅτι τὸ τέκνον Ε καθ’ ὃν χρόνον ἔπεβωσε δὲν εἶχε γονεῖς, τὸ μὲν μερίδιον τῆς περιουσίας τοῦ ἑπερ θὰ ἐλάμβανεν ἡ μήτηρ τοῦ Β εἰάν ἔζη θὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς κατιόντας αὐτῆς, δηλ. εἰς τὰ ἐγγόνια αὐτῆς Ζ Η Θ Ι καὶ εἰς τὰ δισέγγονά της Κ Λ Μ (τέκνα προαποθιώσαντος ἐγγόνου της Ε), θὰ διαιρεθῇ δὲ τοῦτο εἰς πέντε ἴσα μέρη καὶ ἐκ τούτων θὰ λάβουν ἀνὰ ἓν οἱ ἐγγονοὶ της Ζ Η Θ Ι καὶ τὸ ὑπολειπόμενον ἐν πέμπτον θὰ λάβουν κατ’ ἰσομοιρίαν τὰ τέκνα τοῦ ἐγγόνου Ε, ἥτοι τὰ Κ Λ Μ. Τὸ δὲ μερίδιον τὸ ὅποιον θὰ ἐλάμβανεν ὁ πατὴρ τοῦ Γ, εἰάν ἔζη, θὰ περιέλθῃ εἰς τοὺς κατιόντας αὐτοῦ δηλ. εἰς τοὺς ἐκ τοῦ πρώτου γάμου ἐγγόνους τοῦ Ζ Η Θ Ι καὶ εἰς τοὺς δισεγγόνους τοῦ Κ Λ Μ καὶ εἰς τὸ ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου τέκνον τοῦ Ε, θὰ διαιρεθῇ δὲ τοῦτο (τὸ μερίδιον) εἰς δύο ἴσα μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἓν θὰ λάβῃ τὸ ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου τοῦ τέκνον καὶ τὸ ἕτερον οἱ ἐγγονοὶ τοῦ Ζ Η Θ Ι καὶ οἱ δισέγγονοι τοῦ Κ Λ Μ, οἵτινες ὁμοῦς θὰ λάβωσι τὴν μερίδα τοῦ θανόντος γονέως των Ε.

*
* *

Ἐάν λοιπὸν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ κληρονομία τοῦ θανόντος τέκνου Γ σύγκειται ἐξ ἐξήκοντα χιλιάδων δραχμῶν (60,000) τὰς μὲν 30 χιλ. θὰ λάβουν οἱ κατιόντες τῆς Β ἥτοι ἕκαστος τῶν Ζ Η Θ Ι θὰ λάβῃ ἀνὰ 6,000 δραχ. καὶ ἕκαστος τῶν Κ Λ Μ ἀνὰ δύο (6+6+6+6+2+2+2=30) τὰς δὲ ὑπολοίπους 30 χιλ. θὰ λάβουν οἱ κατιόντες τοῦ Α, ἥτοι τὸ τέκνον Ε θὰ λάβῃ 15, ἕκαστος τῶν ἐγγόνων του, Ζ Η Θ Ι καὶ 3 ἕκαστος τῶν δισεγγόνων τοῦ Κ Λ Μ ἀνὰ μίαν καὶ οὕτω τελικῶς ἡ κληρονομία τοῦ Γ θὰ διανεμηθῇ ὡς ἐξῆς:

Ὁ Ε θὰ λάβῃ 15 χιλ. δραχμ. ἕκαστος τῶν Ζ Η Θ Ι θὰ λάβῃ 6+3 ἥτοι 9 χιλ. δραχμ. καὶ ἕκαστος τῶν Κ Λ Μ θὰ λάβῃ 2+1 ἥτοι 3 χιλιάδ. δραχ. Καὶ οὕτω ἔχωμεν: 15+9+9+9+9+3+3+3=60,

B'.

Γνωμοδότησις**Παναγ. Ταξιδάκη**
Δικηγόρου

«Μοι ἐτέθη ἡ ἐρώτησις, πρῶτον, ἐάν κατὰ τὸν νέον νόμον 2310 ἡ ἐπεροθαλῆς ἀδελφὴ Εὐ συντρέχῃ εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς ἀποθιωσάσης ἀδελφῆς τῆς Δ μετὰ τῶν τέκνων τοῦ ἀμφιθαλοῦς ἀδελφοῦ τῆς Γ καὶ ἐάν ναί, ὅποια ἡ ἀνίκουσα εἰς ἐκείνην μερὶς ἐκ τῆς κληρονομίας τῆς Δ. καὶ δεῦτερον ἐάν εἰς τὴν αὐτὴν κληρονομίαν τῆς Δ συντρέχουσι καὶ οἱ ἐγγονοὶ τοῦ Γ καὶ ποία ἡ μερὶς αὐτῶν ἐπ' αὐτῆς; »

« Ἀπαντῶ. Πρὸς λύσιν τούτων εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξευρεθῇ ἡ ἀρχὴ ἢ ἡ βάσις ἐφ' ἧς στηρίζεται ὁ νέος νόμος 2310.

Τὸ σύστημα τὸ ὁποῖον ἠκολούθησεν ὁ νομοθέτης τοῦ νέου τούτου νόμου περὶ τῆς ἐξ ἀδιαθέτου δικδοχῆς εἶναι τὸ σύστημα τῶν πατριῶν, δηλ. οἱ ἐξ ἀδιαθέτου κληρονόμοι ἔρχονται εἰς τὴν κληρονομίαν κατὰ πατριάς (γενάρχας) καὶ ἡ πρώτη πατριά εἶναι οἱ κατιόντες, ἡ δευτέρα οἱ ἄμεσοι ἀνιόντες (γονεῖς) μετὰ τῶν κατιόντων τῶν, ἡ τρίτη πάπποι μετὰ τῶν κατιόντων τῶν καὶ ἡ τετάρτη οἱ πρόπαπποι μετὰ τῶν κατιόντων τῶν καὶ οὕτω καθεξῆς. Συνεπῶς κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς κληρονομικῆς αὐτῆς διαδοχῆς, οἱ ἀδελφοὶ κληρονομοῦν, οὐχὶ ὡς τοιοῦτοι (ὡς ἔσχυε κατὰ τὸ Ρ. Δίκαιον, ἀλλ' ὡς κατιόντες τῶν προαποθιωσάντων γονέων τῶν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς ταύτης θὰ λυθῶσι καὶ τ' ἀνωτέρω ζητήματα:

*
* *

Τὰ τέκνα τοῦ Γ καὶ οἱ λοιποὶ κατιόντες κληρονομοῦσι διὰ τῆς ῥίζης αὐτῶν, κατὰ συνέπειαν διανεμόνται τὸ μερίδιον τοῦ Γ. Ἐξεταστέον δὲ τί κληρονομεῖ ὁ Γ καὶ τί ἡ Ε.

Ἄν ἔζων οἱ γονεῖς Α Β θὰ ἐκληρονόμουν τὸν Δ ὁ μὲν Α κατὰ τὸ 1)2 ὁ δὲ Β κατὰ τὸ ἕτερον 1)2. Ἐπειδὴ ὁ Α ἔχει δύο τέκνα, Ε καὶ Γ, τὸ 1)2 τῆς κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ Δ κατανέμεται κατὰ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εἰς τὸν Ε καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ εἰς τὸν Γ, ἥτοι $E=1)2$ ἐπὶ $1)2=1)4$ καὶ $\Gamma=1)2$ ἐπὶ $1)2=1)4$. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Β ἔχει μόνον ἓν τέκνον τὸν Γ, τὸ ἕτερον ἥμισυ τῆς

κληρονομικῆς περιουσίας τοῦ Δ περιέρχεται ὁλόκληρον εἰς τὸ τέκνον τοῦτο Γ.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔχομεν:

$E=1)4$ τῆς κληρονομίας καὶ $\Gamma=1)4$ ἐπὶ $1)2=3)4$ δηλ. τὸ ὑπόλοιπον τῆς κληρονομίας. Ἡ ἄλλως (βάσει τοῦ σχήματος γενεαλογίας) $E=1)4$ δηλ. $5)20$, $ZH\Theta I$ ἀνὰ $3)20$ δηλ. τὸ ἕλιν $12)20$ καὶ $\Lambda M N$ ἀνὰ $1)20$ δηλ. $3)20$ (ἦτοι κατ' ἀριθμητικὴν πρᾶξιν $5)20$ καὶ $12)20$ καὶ $3)20=20)20$ ἢ $ε\lambda\eta$ δηλ. κληρονομία).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ “ΝΕΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,”

Κον Δ. Φ. δικηγόρον Ἐνταῦθα. Οἱ ὑπηρεταὶ τῶν ὁμοζύγων δὲν εἶναι μάρτυρες ἀποδλητέοι ἐν πολ. δίκῃ μετὰ τὴν αὐτῶν. Τὸ ἐπιτρεπτόν τῶν μαρτύρων θὰ ἐξετασθῇ κατὰ τὰς διατάξεις, τῆς ἰσχυοῦσης Κρ. Πολ. Δικονομίας, ἀλλ' αὕτη δάσιν κατὰ τὸ πλεῖστον ἔχει τὴν Ἑλληνικὴν Πολ. Δικονομίαν (ἴδε εἰσηγητικὴν ἐκθεσὶν νομοπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπείας) ἥς αἱ διατάξεις τῶν σχετικῶν ἁρθρῶν θέλουν χρῆσιμεῦσαι ὡς ἐρμηνευτικὸν κριτήριον τῶν ἀντιστοιχῶν ἁρθρῶν τῆς ἰσχυοῦσης νῦν Κρπ. Πολ. Δικονομίας 1903. Ἀντιστοιχῶν δὲ ἁρθρον ἐν τῇ Ἑλλ.ν. Πολ. Δικονομίᾳ εἶναι τὸ ἁρθρον 685 § 3, καθ' ὃ ὀρίζεται πότε ἐπιτρέπεται τὸ ἐμμάρτυρον τῆς ἀποδείξεως μέσον. Ἐκεῖνο συνετάχθη ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τότε ἰσχυοῦσης Γαλ. Νομοθεσίας καὶ δὴ τοῦ ἁρθρου 251 Γαλ. Ἀστ. Κώδικος, ἐπιτάσσοντος ρητῶς ὅτι «δὲν εἶναι ἐξαιρετέοι οἱ ὑπηρεταὶ τῶν συζύγων». Ἀλλὰ καὶ τὸ νεώτερον ἐν Γαλλίᾳ δίκαιον ὑποστηρίζει τὴν αὐτὴν ἐκδοχὴν τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῶν ὑπηρετῶν τῶν συζύγων, ὡς μαρτύρων. Οὕτω οἱ νόμοι τῆς 27 Ἰουλίου 1884 καὶ 18 Ἀπριλίου 1886 οἵτινες ἐτροποποίησαν τὸ ἀρχικὸν ἁρθρον 251 Γαλ. Ἀστ. Κώδικος καὶ πρὸ παντός ὁ τελευταῖος οὗτος νόμος, μεταθέτων τὸ εἰρημένον ἁρθρον 251 εἰς τὸ συμπληρούμενον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἁρθρον 245 § 2 Γαλλικ. Ἀστικ. Κώδικος καθορίζει σαφέστατα: *«les parents à l'exception des descendants, et les domestiques des époux, peuvent être entendus, comme témoins.»* Δηλ. «οἱ συγγενεῖς, ἐξερέσει τῶν κατιόντων, καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τῶν συζύγων, δύνανται ν' ἀκουσθῶσιν, ὡς μάρτυρες.» (Πρβλ. *Garçonnet* pr 1903, σελ. 570 καὶ ἐπὶ μ.)

Πρὸς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς μας.

Περιῆλθον εἰς γνῶσιν τῆς Διευθύνσεως παράπονα ἐκ μέ.

ρους ὀλιγίστων, εὐτυχῶς, συνδρομητῶν μας, ὅτι δὲν λαμβάνουσι τακτικῶς τὴν «Νέαν Δικαιοσύνην». Ἀλλὰ γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ διεκπεραίωσις γίνεται ἀνελλιπῶς καὶ ταχυδρομίζεται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς τὸ ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα τεύχος πρὸς πάντας τοὺς συνδρομητὰς-κατόπιν ἐπισταμένης ἐξελέγξεως ἡμῶν - ἀναμφιβόλως ἡ ἀταξία αὕτη προέρχεται κατὰ τὴν διανομὴν ἐκ τοῦ οἰκείου ταχυδρομικοῦ γραφείου ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει ἡμεῖς ἐστεῖλαμεν ἤδη τὰ ζητηθέντα τεύχη, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ταῦτα μὲν θὰ ἐλήφθησαν εἰς δὲ τὸ μέλλον δὲν θὰ σημειωθῇ ὁμοία ἀνωμαλία.

Πρὸς τοὺς καθυστεροῦντας. Ἀπὸ πολλοῦ συνεπληρώθη ἐξάμηνον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Νέας Δικαιοσύνης» καὶ παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των νὰ καταβάλωσι ταύτην ἀνυπερθέτως. Ἄλλως δηλοῦμεν τούτοις, ὅτι μετὰ λύπης μας θὰ διακόψωμεν τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν εἰς αὐτοὺς τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλλουν εἰς τὴν «Νέαν Δικαιοσύνην» δημοσιεύματα νὰ κόπτωσιν ἕκα-στόν ὀβύλλον χάρτου (ὀικογράφου) εἰς 4 τεμάχια καὶ νὰ γράφωσι μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψεως αὐτῶν.